

Маријана Алексић Милановић (1991, Бајина Башта), основне, мастер и докторске студије завршила на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Запослена је као лектор за шпански језик на истом факултету. Основне области научно-истраживачког рада су јој настава шпанског као страног језика, контрастивна лингвистика, прагматика и синтакса шпанског језика, као и књижевно превођење. Са шпанског је превела романе *Блисћава република* (2020) Андруса Барбе и, у сарадњи са Бојаном Ковачевић Петровић, *Месец у кавезу* (2016) Сое Валдес. Живи у Београду.

Бранко Анђић (1952, Београд), писац, преводилац, професор књижевности и новинар. Дипломирао је на Одсеку за општу књижевност и теорију Филолошког факултета у Београду. Један од покретача и уредника часописа за светску књижевност *Писмо* и некадашњи члан уредништва *Књижевних новина*. Од 1990. године живи у Буенос Ајресу. Објавио је прозне књиге: *После свирке* (1983), *Лавица лиже ране* (1989), *Као из кабла* (2003), *Ово је истиништа прича* (2007), *Величина свећа* (2008, прерађено издање 2020), *Play Back* (2012), *Тешки мешал* (2014), *Велико сиремање* (2017), *Дневник међувремена 2000–2020* (есејистика, 2021), *Тајна агенција нове Југославије* (2021) и *На маји ушойије* (путописи, 2023). Приредио је неколико антологијских избора приповедака са подручја Латинске Америке, а преводио је дела неких од најзначајнијих латиноамеричких, шпанских и северноамеричких писаца као што су Хорхе Луис Борхес, Марио Варгас Љоса, Габријел Гарсија Маркес, Хосе Доносо, Карлос Фуентес, Ана Марија Шуа, Лилиана Хер, Педро Хуан Гутјерес, Хосе Ортега и Гасет, Давид Седарис, Исидоро Блајстен и Давид Безмозгис. Добио је 2011. године Награду „Милош Црњански” коју додељује Влада Републике Србије. Живи у Београду.

Милета Аћимовић Ивков (1966, Богатић), докторирао је српску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију, есејистику и књижевну критику. Објавио је збирку поезије *Дно* (1995), за коју је добио Бранкову награду и књиге књижевнокритичких текстова *Свећи њесма* (2010), *Песничке зајонешке* (2011) и *Трајови чишћања – критичка хроника нефикцијске прозе* (1992–2009) (2020). Добитник је награде „Милан Богдановић” за књижевну критику. Радио је као главни уредник *Књижевној маџазина*. Живи у Београду.

Јовица Аћин (1946, Зрењанин), пише песме, кратке приче и есеје, преводи са немачког, француског и енглеског. Објављене књиге: *Унакрсти дивљина ђамћења* (1970), *Изазов херменеушке* (1975), *Паукова ђолишка* (1978), *Шљунак и маховина* (1986), *Поешика расцројства* (1987), *Дује сенке крајских сенки* (1991), *Поешика кривошворења* (1991), *Уништиши ђосле моје смрти* (1993), *Гаџања ђо ђејелу – о изнанствима и лојорима* (1993), *Ајокалијса Саг – нацрти о Божанственом маркизу* (1995), *Лейширов сановник* (1996), *Неземаљске ђојаве* (1999), *Љуба Појовић – одисеја једне сенке* (2000), *Лебдећи објекти* (2002), *Ко хоће да воли, мора да умре* (2002), *Мали еројски речник српској језика* (2003), *Сеништа и друји раскази* (на македонском, 2005), *Дневник изнанае душе* (2005), *Дневник о ваини* (2005), *Голи демони / Наје жене* (ко-аутор-илустратор М. Милетић, 2006), *Прочишано у џвојим очима* (2006), *Шеџња ђо крову: Сабрани цршежи Франца Кафке* (2007), *Голи ђријоведач: О свим сџварима изџубљеним и нађеним* (2008), *Уиће океана* (2011), *Јеванђеље ђо мајарцу и друје приче о сџшним свеџим шренуцима* (2013), *Кроз блаџо и осџала умишљања* (2017), *Сродници* (2017), *Украдени роман* (2018), *Сродници* (2018), *Пилоџ шрамваја* (2019), *Мали еројски речник*

српској језика – са *Лебдећим објектима* и *Дневником изјанане душе* (2019), *Полазећи од краја свећа* (2020), *Дозвола за бицикл* (2021), *Бања и друге последње њриче* (2021), *Све збој ваздуха – око њриповедања* (2021), *Писани њушеви – њриче изабране из Океана* (2022), *Ходочашће у Содому* (2022) и *Докџор њриповедања – Кафка* (2022). Живи у Београду.

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домеџи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имџераџив новума: Први свејски раџ у српској и ањлоамеричкој међураџној њрози* (2021), приредио књигу *Проза о њрози: фрајменџи о крајњој њричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне њриче: српска микро-њрича* (2021) и панораму *Последња Аџари џенераџија: џанорама новосадских њрозаисџа џенераџије осамдесеџих* (2021). Живи у Новом Саду.

Владан Бајчета (1985, Босанска Крупа), дипломирао је на Групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виџи је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метаџритике. Књиге: *Борислав Михајловић Михиз: криџичар и џисаџ* (2021) и *Non omnis moriar: о џоезији и смрџи у ојусу Владана Деснице* (2022). Живи у Београду.

Аријана Божовић (Београд), дипломирала је на Одсеку за англистику Филолошког факултета у Београду. Објавила је преводе прозе Форда Медокса Форда, Грејама Грина, Елија Визела, Џ. М. Куџија, Пенелопи Фиџцџералд, Џона Банвила, Џенет Винтерсон, Ијана Макјуана, затим преводе поезије Вилијама Карлоса Вилијама, В. Х. Одена, Адријен Рич, В. Г. Зебалда и Теда Хјуза. Добила је

награду „Милош Н. Ђурић” 2003. за превод романа Ијана Макјуана *Искуџљење* и награду „Михајло Ђорђевић” 2007. за превод Макјуеновог романа *Субоџа*. Живи у Београду.

Татјана Ботић (1977, Нови Сад), дипломирао је арапски језик на Филолошком факултету у Београду. Превела је књигу изабраних песама Махмуда Дервиша *Осџаџак живоџа* (2015). Ради као самостални преводилаџ и судски тимач за арапски језик. Живи у Новом Саду.

Марио Варгас Љоса (*Jorge Mario Pedro Vargas Llosa*; 1936, Арекипа, Перу), иако је у Пјури изведена једна његова драма и објављена збирка прича *Шефови*, која је добила Награду „Леополдо Алас”, постао је познат после објављивања романа *Град и џси*, за који је добио Награду Кратке библиотеке куће *Seix Barral* 1962. и Награду критике 1963. године. Његов други роман *Зелена кућа*, објављен 1965, добио је Награду критике и Међународну награду Ромуло Гаљегос. Потом је објавио драмска дела (*Госџоџиџа из Такне*, *Каџи и нилски коњ*, *Ла Чунџа*, *Људаџ са балкона* и *Леје очи*, *ружне слике*), студије и есеје (као *Нејрекидна орџија*, *Исџина о лажама и Изазов немоџућеџ*), сећања (*Риба у води*), приче (*Шџенаџ*) и, пре свега, романе: *Разџговор у каџедрала*, *Панџалеон* и *џосеџиџељке*, *Теџка Хулија* и *џискарало*, *Раџ за смак свеџа*, *Повесџи о Мајџи*, *Ко је убио Паломина Молера?*, *Приџоведач*, *Похвала џомајџи*, *Љиџума у Андима*, *Јарчева фешџа* и *Рајна друџом џошку*. Добио је најважније књижевне награде, од већ споменутих до Награде Сервантес, Награде Принџа Астурије, ПЕН/Набоков и *Grinzane Savour*. Године 2010. добио је Нобелову награду за књижевност.

Бојан Васић (1985, Банатско Ново Село), објавио је следеће збирке песама: *Срџа* (2009), *Томаџо* (2011), *Иџџус* (2012), *13* (2013), *Деџроџиџ* (2014), *Волфрам* (2017), *Тојло биље* (2019), *Бриџ* (изабране песме, 2021) и *Удаљавање* (2022), као и роман *Власџелинџџа* (2022). Добитник је награда „Маџићев шал”, „Млади

Дис”, „Мирослав Антић”, „Васко Попа”. Живи у Панчеву.

Јасмина Врбавац (1965, Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду, магистрирала на ФДУ. У Телевизији Београд ради од 1987. године, испрва као хонорарни сарадник, данас као уредник у Редакцији за културу под чијим окриљем је остварила велики број емисија и прилога о савременој књижевности као аутор, водитељ, критичар... Објављивала у бројним домаћим књижевним часописима књижевну критику и прозу. Објавила књиге *Жрџивовање краља – Миш у драмама Љубомира Симовића* (2005) и књиге књижевних критика *Три и по* (2007) и *Идентичности у процепу* (2012). Живи у Београду.

Дивна Вуксановић (1965, Београд), дипломирала је на Факултету драмских уметности у Београду (1988) и Филозофском факултету у Београду (1992); магистрирала је из области театрологије (1993), а докторирала из домена савремене филозофије и естетике (1998). Пише текстове из области савремене филозофије и естетике, поезију, поетску прозу и есеје. Председница је Естетичког друштва Србије и Удружења грађана за уметност, културу, медије и друштвена питања „Млад грашак” из Београда. Редовна је професорка Факултета драмских уметности у Београду. Књиге песама: *Магона дугој враћи* (1992), *Глава харфе* (коаутор Д. Ј. Данилов, 1998), *Аваншуре са сиварима* (2003). Књиге прозе: *Ойајач, ойажена* (1997), *Пашолошке приче* (1999), *Окулино крварење* (2007), *Мемо* (2016) и *Девојка са шпайом* (2020). Књиге за децу: *Живош с шроловима I* (1998), *Живош с шроловима I и II* (2002), *Шпийаљка у хулахојкама* (2004), *Лезими на леђа, шроле!* (2006), *Вешар са звездане џланине* (2019) и *Девојка са шпайом* (2020). Студије: *Барокни дух у савременој филозофији: Бењамин–Агорно–Блох* (2001), *Аесџешица Минима* (2004), *Филозофија медија – онџолоџија, есџешика, криџика* (2007), *Филозофија медија – онџолоџија,*

есџешика, криџика, џом 2 (2011), *Филозофија медија – онџолоџија, есџешика, криџика, џом 3* (2017). Живи у Београду.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине џрозоре* (1978), *Намасџе, Инџиџо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој џори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разџовори о Инџиџи* (1989), *Преџиска Милице Сџојадиновић Срџкиње са савременицима* (1991), *Искусџва џрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене џрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У џошрази за џлавним јунаком* (2003; приче), *Срџкињин круџ кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиџрафија раџова о Милици Сџојадиновић Срџкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Инџиџо* (2008), *Живош и књижевно дело Милице Сџојадиновић Срџкиње* (2010), *Сџара џрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А џге је Чехов? – разџовори о џрози* (2015), *Вијеџнам и џевеџ змајева* (2016), *Криџика џамђења* (2017), *Кубанске џриџашељеџе* (2020) и *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводина”, „Искра културе”, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос”, „Медаља културе за очување културног наслеђа”, „Љуба Ненадовић”. Живи у Новом Саду.

Весна Голдсворти (рођ. Бјелогрлић; 1961, Београд), дипломирала је на београдском Филолошком факултету, а од 1986. живи у Великој Британији, где је докторирала и где данас ради као редовни професор енглеске књижевности и креативног писања на универзитетима у Ексетеру и Источној Англији. Аутор је студије *Измишљање Руриџаније* (1998), мемоарско-аутобиографске књиге *Чернобиљске јаџоде* (2005), збирке песама *Солунски анђео* (2011), и романа *Горски* (2015), *Геопоетика*, (2015), *Госџодин Ка* (2018, прво

издање на српском 2017) и *Гвоздена завеса* (2022). Књиге су јој преведене на двадесетак светских језика и стекле су статус бестселера у низу европских земаља. *Солунски анђео*, добитник Награде „Роберт Крошоу”, био је књига године лондонског *Тајмса*. *Чернобилске јагоде* су серијализоване у *Тајмсу* и на *Би-Би-Сију*, а роман *Горски*, такође серијализован на *Би-Би-Сију*, био је у ужем избору за књижевну награду *Бејлис*. Изабран је за књигу године британског књижарског ланца *Војерсџоунс* и за специјалну препоруку за читање њујоршког *Тајмса*.

Мирко Демић (1964, Горњи Класнић код Глине, Хрватска), објавио је књиге прозе: *Јабуре Хесџерига* (1990), *Сламка у носу* (1996), *Филибар, мег, оскоруша* (2001), *Ајокрифи о Фурџули* (2003), *Слујехировиџо лучоноше* (2006), *Молски акорди* (2008), *Трезвџџаџи на џијанојлађи* (2010), *По(в)рајнички реквијем* (2012), *Аџака на Иџаку* (2015), *Ђуџања из Горе* (2016), *Пусџоловине бачкој ојсенара* (2018), *Огумирање џујчаника* (2021) и *Ружа џод ледом* (2021); књиге есеја *Под оџировним џлашџом* (2010), *На ничијој земљи* (2016) и *Оживљавање диносауруса* (2023); књигу публицистичких текстова *Слађење џорчином* (2008); књигу драма *Наше домаће сџвари* (2020). У коауторству са Бојаном Јовановићем написао је књигу *Чиџање џророчансџива* (2011). Добио је Андрићеву награду (2009), Награду „Дејан Медковић” (2011), и Награду „Меша Селимовић” (2017), а за допринос развоју библиотечко-информационе делатности и културе у Републици Србији Награду „Ђура Даничић” за 2013. годину. Делови романа, приповетке и есеји превеђени су му на енглески, немачки, пољски и украјински језик. Књига приповедака *Молски акорди* преведена је на македонски језик. Од 2002. до 2011. године био је главни уредник часописа за књижевност *Кораџи*. Живи у Крагујевцу.

Жаклина Дувњак Радић (1975, Нови Сад), доктор књижевних наука, дипломирала је на Одсеку за српску књижевност и језик

Филозофског факултета у Новом Саду, где је завршила и магистарске и докторске студије. Уредница је часописа за савремену културу Војводине *Нова мисао*, који објављује Културни центар Војводине „Милош Црњански”. Бави се теоријом и историјом књижевности, пише есеје, студије и књижевну критику. Објављене књиге: *Ауџобиоџрафија, фикџија и ја* (2011), *Есџеџика џуџоџи-сне рејорџаџе* (2021), као и *Encyclopedia Dositheana* (2021), у чијој изради је учествовала као један од аутора и члан редакционог одбора. Живи у Новом Саду.

Марсел Еме (*Marcel Aymé*; 1902, Жуањи – 1967, Париз, Француска), француски књижевник. У његовим делима се преплеће реализам са фантастиком, хумор са сатиром. Нонконформиста, оштар у критици грађанског друштва. Писао романе: *Зелена кобила* (*La Jument verte*, 1933), *Ђачки џуџи* (*Le Chemin des écoliers*, 1946); новеле: *Хоџач кроз зигове* (*Le Passe-muraille*, 1943) и драме: *Clérambard* (1950), *Глава џруџих* (*La Tête des autres*, 1952). Повремено се бавио и есејистиком: *Инџелекџуални комфор* (*Confort intellectuel*, 1949). С успехом се опробао и као дечји писац: *Приче маџке на џрани* (*Les Contes du chat perché*, 1934).

Јулиа Капорњаи (1966, Врбас), песникиња. Објавила збирке поезије *Живи чвор* (2002), *Бело сунце* (2005) и *Из каџи мора* (2019), *Панаџеја* (2021). Живи у Новом Саду.

Ен Карсон (*Anne Carson*; 1950, Торонто, Канада), канадска песникиња, есејиста и преводилац. Дуго је живела у Монтреалу, где је предавала на Универзитету Мекгил, а касније је предавала класичну и компаративну књижевност на Универзитету у Мичигену и Универзитету у Њујорку. Објавила је осамнаест књига у којима се мешају елементи поезије, есејистике, прозе, критике, превода, драмских дијалога, фикџије и публицистике, а између осталих: *Eros the Bittersweet* (1986), *Glass, Irony, and God* (1992), *Short Talks* (1992; српски превод *Краџка слова*, НБ „Сте-

фан Првовенчани”, Краљево, 2018), *Plainwater* (1995), *Autobiography of Red: A Novel in Verse* (1998; српски превод *Аутобиографија Црвеној*, КЦНС, Нови Сад, 2021), *Economy of the Unlost: Reading Simonides of Ceos with Paul Celan* (1999), *Men in the Off Hours* (2001), *The Beauty of the Husband* (2002; српски превод *Лейоша мужа*, КЦНС, Нови Сад, 2015), *If Not, Winter: Fragments of Sappho* (2002), *Wonderwater* (2004), *Decreation: Poetry, Essays, Opera* (2005), *NOX* (2010), *Antigonick* (2012), *Red Doc* (2013; српски превод *Црвени Doc*, КЦНС, Нови Сад, 2023), *The Albertine Workout* (2014), *Float* (2016), *Norma Jeane Baker of Troy* (2019), *The Trojan Women: A Comic* (2021) и *H of H Playbook* (2021). Добитница је више престижних награда, а прва је жена којој је додељено једно од најзначајнијих песничких признања за поезију писану на енглеском језику, Награда „Т. С. Елиот” (2001), за књигу *Лейоша мужа*. Такође је добитница најзначајније канадске награде за поезију „Грифин” (2014) за књигу *Red Doc*.

Андрија Лаврек (1964, Нови Сад), пише чланке, приче, приповетке. Преводи са свих руских (росијски, украјински, белоруски, русински, староруски) и са пољског језика. До сада је објавио 38 књига превода (Булгаков, Војнович, Замјатин, Гросман, Зиновјев, Лихачов, Соловјов, Ломоносов, *Енциклопедија књижевних јунака... све као Андрија Лаврик*) и збирку прича *Прејарирање историје* (2008). Живи у Новом Саду.

Наталија Лудошки (1966, Перлез), књижевност је завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је магистрала („Књижевна критика у делу Слободана Јовановића”) и докторирала („Књижевнокритичко и научно дело Младена Лесковца”). Објавила је књиге *Слободан Јовановић као књижевни кришћичар* (2008), *О Младену Лесковцу: ојледи, чланци, црејиска* (2011), *Књижевна ојледања Младена Лесковца над јисцима савременицима* (2015), *Скица за књижевни лик Слободана Јовановића* (2019), *Није ми свеједно с ким разговарам* (интервјуи с писцима, 2020),

Пуш смисла – одабране књижевне кришћике (2021) и приредила књигу Младена Лесковца *Избор из дела* (2017). Методичке радове, књижевнокритичке и књижевноисторијске огледе објављује у периодици. Запослена је у Зрењанинској гимназији. Живи у Новом Саду.

Андриј Љубка (Ангриј Љубка; 1987, Рига, Летонија), украјински прозни писац, песник, преводилац и есејиста. Дуго је живео у Виногограду, данас живи у Ужгороду. Аутор књига поезије *Осам месеци шизофреније* (2007), *Тероризам: ујушћство за ујошребу* (2008) и *Чејргесеј голара јлус најојница* (2012); романа *Карбиг* (2015) и *Твој јојлег, Ђо Ђо сан* (2018); збирки прича *Килер* (2012), *Соба за шују* (2016) и *Саугаге* (2017), и збирке есеја *Сјаваша са женама* (2014). Превео је неколико књига са пољског, а са српског романе *Кома* Срђана Ваљаревића, *Фама о бициклисћима* Светислава Басаре, *Концерш Мухарема Баздуља*, *Ошац*, Миљенка Јерговића. Добитник је више украјинских и међународних књижевних признања и један од уредника неколико украјинских и међународних фестивала поезије. Превођен је на енглески, немачки, португалски, српски, руски, белоруски, чешки и пољски језик.

Милица Маркић (1966, Београд), дипломирала је на Катедри за полонистику Филолошког факултета у Београду 1991. године. Радилa је у издавачким кућама „Нолит” и „Клио”. Члан је Удружења књижевних преводилаца од 2004, а у статусу слободног уметника од 2009. године. Преводи пољску прозу, поезију и есејистику. Најзначајнији преводи: *У јусћињи и црашуми* Хенрика Сјенкјевича, *Љубав и одјоворносћ* Карола Војтале, *Бејуни Олге Токарчук*, *Гулаш од шурул јишће* Кшиштофа Варге, *На јушу* за *Бабагај* Анцеја Стасјука, *Трансајланшћик* Витолда Гомбровича и др. Живи у Београду.

Марван Махул (1979, Бокваја, Горња Галилеја, Израел), палестински песник. Ради као генерални директор грађевинског преду-

зећа. Објавио је неколико песничких, прозних и драмских дела, међу којима су збирке поезије: *Ловац на нарцисе*, *Земља шужне њасифлоре*, *Стихови њесама које су код мене заборавили*, *Где је моја мама* и *Писмо њоследњег човека*. Написао је и драму *Ово није Нојева арка*. Избори из његове поезије превођени су на енглески, турски, италијански, немачки, француски, хебрејски, ирски, српски и хинди.

Октавија Неделку (*Octavia Nedelcu*; 1957, Ченеј, Румунија), редовни је професор на Факултету за стране језике и књижевности, Одсек за српску филологију, Универзитет у Букурешту. Предаје српску књижевност. Осим бројних објављених стручних и научних радова, књижевних студија из области стилистике, историје српске књижевности и традиционалне књижевности, универзитетских уџбеника, приручника за конверзацију румунско-српски, антологија поезије, правних и економских речника, бави се и преводилаштвом из српске, хрватске и босанскохерцеговачке књижевности.

Разван Никула (*Răzvan Nicula*; 1980, Букурешт, Румунија), објавио је романе *Уџаг на џуш ка Никага* (2009), *Небеска казна* (2014) и *Небеска казна*. *Алџер ето* (2019), као и неколико збирки кратких прича и једну збирку поезије. Године 2021. објавио је збирку „психотерапеутских прича“ под називом *На шраћу мојих корака*. Пише књижевну критику и публицистику, а дела су му превођена на бугарски, турски и хинди. Члан је Удружења књижевника Румуније. Живи у Букурешту.

Саша Обрадовић (1968, Ваљево), дипломирао је на Правном факултету у Београду 1993. године. Објавио је пет романа: *Мардијан је најзад мртав* (2005), *Врћи љубави* (2008), *Стипендија Борислава Пекића*, *Дрући дрући свијет* (2009), *Сесџере Кармазић* (2013) и *Оцена доказа* (2021), као и две књиге прича: *Улазак у замак* (1999) и *Излазак из замка* (2021). Приче су му заступљене у неколико антологија и избора новије српске прозе. Живи у Ваљеву.

Душан Пајин (1942, Београд), филозоф и естетичар, професор универзитета. У свом научном раду бави се превасходно уметношћу, филозофијом и културом далеког Истока. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду 1968, а докторирао у Сарајеву 1978. године. Прве текстове почео да објављује 1963. у *Сџугенџу* (ликовне критике и есеје). Од тада објавио више од 500 библиографских јединица – студије, чланке, критике и приказе – у нашим и страним часописима (Енглеска, САД, Кина, Француска итд.), као и дванаест књига из области историје културе и филозофије уметности, као и збирку поезије на кинеском. Приредио је дванаест књига, укључујући *Анџолоџију јуџословенске џоезије* – 1950–95 (објављена кинеском – 1997, Тајпеј, 1998, Пекинг). Бави се и сликарством. Радио је као уредник у „Нолиту“, а био је и главни уредник часописа *Кулџуре Исџока* (1983–1992). Од 1994. је ванредни професор, а у периоду 1999–2009, редовни професор Факултета ликовних уметности у Београду за предмет Филозофија уметности. Од 2009. године је у пензији. Живи у Београду.

Немања Радуловић (1978), завршио је студије српске књижевности са општом књижевношћу на Филолошком факултету у Београду, на ком данас ради као професор на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима. Поред фолклористике, бави се проучавањем езотеризма, нарочито у вези са књижевношћу. Аутор је књига *Слика свеџа у срџским народним бајкама* (2009), *Подземни џок*. *Езоџерично и окулџно у срџској књижевности* (2009), *Формуле, слике, једносџавни облици* (2015), *Подземни џок 2*. *Срџска књижевност и езоџеричам 1957–2000* (2020), *Гдеружа и лоџос цвеџа*. *Слика Инџије у срџској књижевности и кулџури* (2023).

Бојан Савић Остојић (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер

студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности 20. века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Аѿн*. Аутор књига поезије: *Сћварање исћине* (2003), *Тройуће* (2010), *Сћереорама* (2013), *Јерейички даћив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алеаћорј* (2013), *Погли ћогли ћсалми* (2016), *Пункћ* (2017), *Нема оазе : луфћроман* (2018), *Нишћа није ничије* (2020), *Варварин у Евроћи – швајцарска свеска* (2022) и *Време воде* (2023). Живи у Београду.

Ненад Станојевћ (1982, Сремска Митровица), дипломирао на Филозофском факултету у Новом Саду, на Одсеку за српску књижевност и језик. На истом одсеку завршио је и мастер студије. Проучава српску књижевност, пише огледе, есеје и књижевну критику. Приредио је неколико књига из области српске књижевности и аутор је збирке есеја и критика под насловом *У оћлегалу лићераћуре* (2017). Ради у Библиотеци Матице српске, у Одељењу за стару и ретку књигу. Живи у Новом Саду.

Воутер Ханеграф (*Wouter Jacobus Hanegraaff*; 1961, Амстердам, Холандија), студирао је културну историју у Утрехту. Професор је Историје херметичке филозофије и сродних токова на Амстердамском универзитету. То је једна од ретких катедара у свету посвећена езотеризму, а Ханеграф је био њен оснивач 1999. године. Такође је био један од оснивача и председник Европског друштва за проучавање западног езотеризма (ESSWE), где је сад почасни члан. Члан је Краљевске холандске академије уметности и наука. Водеће је име у проучавању езотеризма; области којима се бави крећу се од херметизма у позној антици и ренесанси до њу ејда. Аутор је књига *New Age Religion and Western Culture: Esotericism in the Mirror of Secular Thought*

(1996), *Swedenborg, Oetinger, Kant: Three Perspectives on the Secrets of Heaven* (2007), *Esotericism and the Academy: Rejected Knowledge in Western Culture* (2012), *Western Esotericism: A Guide for the Perplexed* (2013), *Hermetic Spirituality and the Historical Imagination – Altered states of knowledge in late antiquity* (2022).

Лидија Чолевић (1976, Бијело Поље), лектор је за српски језик и књижевност на Факултету за стране језике и књижевности, Одсек за српску филологију, Универзитет у Букурешту. Дипломирала је и магистрирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Докторирала на Факултету за стране језике и књижевности у Букурешту. Бави се изучавањем српске књижевности и њених веза са румунском књижевношћу, као и превођењем. Објавила је низ научних радова. Аутор је две збирке поезије: *Сама у ноћу* (2000), *Зрно у камену* (2002) и збирке поезије и кратке приче *Крокогил са Дунава* (у штампи).

Ана Марија Шуа (*Ana María Shua*; 1951, Буенос Ајрес, Аргентина), аргентинска књижевница дуге списатељске километраже: добитница Националне награде за књижевност, преведена и објављена на двадесетак језика, њена дела су штедро награђивана у земљи и иностранству. Већ са шеснаест година објавила је прву књигу песама (*Сунце и ја*), а 1980. њен роман *Ја сам ћацијенић* овенчан је једним од тадашњих најугледнијих признања, наградом издавачке куће „Лосада“. Њени значајнији романи су *Лаурине љубави* (*Los amores de Laurita*, 1984), *Књића сећања* (*El libro de los recuerdos*, 1994), *Смрћ као сеќунгарна ћослегица* (*La muerte como efecto secundario*, 1997), *Тежина искушења* (*El peso de la tentación*, 2007; у Србији преведена и објављена у оквиру библиотеке „Болеро“ савременог хиспаноамеричког романа издавачке куће „Лагуна“) и *Ћерка*. Ауторка је и неколико књига приповедака сакупљених 2011. у књигу *Нека имаш занимљив живоћ*. Многе њене приповетке сврстане су у домаће и континенталне антологије. Упркос томе

што је већина ових дела вишеструко награђивана, посебан углед ужива као приповедач и нарочито као најбољи хиспаноамерички аутор микроприче, о чему сведочи шест књига: *Сановник (La sueñera, 1984)*, *Кућа гејши (Casa de geishas, 1992)*, *Бошаника хаоса (Botánica del caos, 2000)*, *Сезона ушвара (Tem-*

porada de fantasmas, 2004) и *Циркуски феномени (Fenómenos de circo, 2011)*. Последње дело ове форме је *Раиџ*. Године 2016. добила је у Мексику прво континентално признање – Међународну награду „Хуан Хосе Ареола” за минипрозу.